

rådets mellemkomst lykkedes at tilvejebringe en våbenhvile. Hovedproblemet var i dag at få udpeget en særlig FN-repræsentant, der kunne samarbejde med begge konfliktens parter. Der var imidlertid vanskeligheder i forbindelse med formuleringen af visse af de retningslinjer, sikkerhedsrådet skulle fastsætte for hans virksomhed. Fra dansk side havde man anlagt det grundsynspunkt, at en resolution ikke ville være nyttig eller praktisk, medmindre begge konfliktens parter kunne acceptere den eller i hvert fald affinde sig med den. Man ville på dansk side gøre sit yderste for at fremme en politisk løsning, der kunne danne grundlaget for en fredelig udvikling i området.

Et andet centralt FN-problem var nedrustningsspørgsmålet. Interessen koncentrerede sig her fortsat om spørgsmålet om at hindre en yderligere spredning af nukleare våben. Forelæggelsen af enslydende sovjetiske og amerikanske udkast til en ikke-spredningsaftale syntes at have bragt et spredningsforbud nærmere.

Hvad angik situationen i Sydafrika, var det fortsat regeringens politik, at den frembød en trussel mod international fred og sikkerhed, og det var derfor regeringens ønske, at sikkerhedsrådet, når fornøden tilslutning var til stede, skulle slå dette fast og træffe de foranstaltninger, som pagten foreskrev for en sådan situation.

Ministeren kom derefter ind på den globale magtbalance mellem USA og Sovjetunionen og den fortsatte militær-teknologiske udvikling i de to magter. Det måtte være et hovedmål for de internationale fredsbestræbelser, at magtbalancen bragtes under kontrol gennem aftaler eller forståelse, så den militærtekniske konkurrence blev standset på et balanceret stadium.

I Europa var de to hovedproblemer Tysklandsspørgsmålet og opmarchen i to politiske lejre koncentreret i NATO- og Warszawa-pagten.

Det var regeringens politik at gå ind for Tysklands genforening på grundlag af selvbestemmelsesretten. Dette kunne kun opnås som resultat af en afspændingsproces.

Ministeren fandt, at eksistensen af forsvarsalliancerne så langt fra at skade afspændingen — som påstået af nogle — i et område som Europa netop var forudsætningen for, at der kunne skabes et klima af tryghed, i hvilket afspænding kunne trives, og i hvilket alliancernes enkelte medlemmer kunne føre en afspændingspolitik. Det var fortsat regeringens opfattelse, at vort medlemskab ville give os den bedst mulige garanti for vor nationale sikkerhed. NATOs oprindelige mål: at genoprette og bevare en rimelig politisk og militær balance i Europa, var efter regeringens opfattelse stort set nået. Det var en hovedopgave for alliancen at opretholde denne tilstand. En anden vigtig opgave måtte nu være at bringe afspændingspolitikken i stigende grad ind i alliancens politiske målsætning og over-